

Buda Ferenc

Váltókon át

*Robog a vonat,
közelít a korai este.*

*Vas villanyoszlopok visszafelé suhanó
függőlegesei:
egy-egy hangtalan, fájdalom nélküli
ütés a halántékra.*

*Föl kell figyelnem rá:
nem kattognak, nem zakatolnak
a vonatkerekek,
csak a futtában odahagyott állomások
hirtelen fölszaporodott sínpárain átbogva
jelzi egy-két sietős, aritmiás döccenés:
váltókon át visz az út.*

*Fénysorok forduló, továbbilegő horizontja
közeleg s elmaradozik.*

*Lassít a vonat.
Megáll.*

Ráhúz a fék.

Ám aztán újraindul.

*Alkonyra éj nyomul –
sűrű, félfolyós, fekete
űrbéli üstből szerteömlött,
kihűlő szilvalekvár.*

*Vagy inkább bodza? Meggy?
Áfonya?
Gyalogszeder?*

*Illata nincs,
ízét nem érzem.*

Elszenderülök.

*Egyszer majd megérkezünk
valahová.*

*

* * *

*Kicsi fiacskák
tengődöm nélkületek
napfényhiányban*

Színre szín

*Csudamód kavarog e világ!
Éltek itt avarok, gepidák,*

*besenyők, gótok meg görögök,
kálizok, kabarok, törökök,*

*jött a hun, szarmata, római,
(tán még a ló is: a trójai...)*

*tótocskák, németek, vallonok
(őrölk helynevek vallanak),*

*s ha e dús tarkaság nem elég,
lám: itt a sárgák s a feketék.*

*Színre szín tódul. De semmi baj:
összhanggá békül majd e zsvaj*

*egyszer: ha mindnyája megtanul
– vagy előbb, vagy utóbb – magyarul.*

Míg az ember

*Míg az ember csak egyhetes,
az egész világ érdekes,
csupa csoda az árny, a fény,
titok a lét, talány a tény.*

*Bár minden tagja oly piciny,
eluralkodik két cicin,
s mert útja rövid s egyenes,
rácuppan, amit megkeres.*

Tökéletes! Tökéletes!

*Napra nap múlik, éjre éj.
Kopik a kezdeti tökély:
„Ahogy nősz, fiam, úgy butulsz” –
s eljő tizenkilencre húsz.*

*Leőrvölén az életed,
ha megéred a két hetet,
bajszod-szakállad tépheted,
a vágy s a szó beléd reked.*

*Mert aki elmúlt kéthetes,
annak az üdö is képletes.
– Vonat! Vigyázz! Elé ne ess! –
Nem érdekes. Nem érdekes.*

*Árok vagy ágy? Csak rázuhan.
Múltjával egy a párhuzam:
nem volt s ma újra nincs foga.
(A többi? Elszelelt tova.)*